

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86 af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser på søtransportområdet 1
- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 4056/86 af 22. december 1986 om fastsættelse af de nærmere retningslinjer for anvendelsen af traktatens artikel 85 og 86 på søtransport 4
- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 4057/86 af 22. december 1986 om illoyal priskonkurrence inden for søtransport 14
- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 4058/86 af 22. december 1986 om samordnede foranstaltninger til sikring af fri adgang til fragter i oceanfarter 21
- ★ Rådets forordning (EØF) nr. 4059/86 af 22. december 1986 om ydelse af finansiel støtte til gennemførelse af transportinfrastrukturprojekter 24

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 4055/86

af 22. december 1986

om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser på søtransportområdet

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 84, stk. 2,

under henvisning til det af Kommissionen forelagte udkast til forordning,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til traktatens artikel 3 indebærer Fællesskabets virke en fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for tjenesteydelser mellem medlemsstaterne;

den frie udveksling af tjenesteydelser på transportområdet omfattes i henhold til traktatens artikel 61 af bestemmelserne i afsnittet vedrørende transport;

anvendelsen af dette princip inden for Fællesskabet er i øvrigt en nødvendig forudsætning for, at der over for tredjelande kan føres en effektiv politik, der sigter mod at sikre den fortsatte anvendelse af kommercielle principper på søtransportområdet;

i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 954/79 ⁽³⁾ er der blandt andet inden for konferencer på almindelige konkurrencevilkår adgang til den del af linjefragterne, som ikke er forbeholdt nationale rederier i tredjelande i henhold til De forenede Nationers konvention om en kodeks for linjekonferencer, når medlemsstaterne har ratificeret denne;

da kodeksen endnu ikke er ratificeret af alle medlemsstater, og da visse tredjelande sandsynligvis ikke vil ratificere den, finder kodeksen endnu ikke anvendelse på alle fællesskabs-

farter og vil antagelig ikke i fremtiden finde anvendelse på visse af disse;

kodeksen finder kun anvendelse på linjekonferencer og på fragt, der transporteres af disses medlemmer, men ikke på uafhængige linjer eller rederier, der udfører massegodsfragt eller trampfart, hvor Fællesskabet ønsker at bevare den frie og redelige konkurrence;

Fællesskabet underskriver fuldstændig resolution nr. 2 af De forenede Nationers konference om en kodeks for linjekonferencer; denne resolution erklærer, at aktiviteterne af rute-skibe, som ikke omfattes af konferencen, ikke skulle forhindres, så længe princippet om redelig konkurrence på kommercielt grundlag respekteres;

medlemsstaterne bekræfter, at de går ind for fri konkurrence, som er et af de væsentligste karakteristika for bulktransport af såvel tørlast som flydende last, og de er overbevist om, at indførelse af lastfordeling i denne trafik vil få alvorlige følger for alle landes handelsinteresser, idet det vil forøge transportomkostningerne i betydelig grad;

rederierne i Fællesskabet konfronteres i stigende grad med nye restriktioner fra tredjelandes side i deres frihed til at udføre søtransport for afskibere i deres hjemland, i andre medlemsstater eller i de pågældende tredjelande, hvilket kan være til skade for Fællesskabets farter som helhed;

nogle af de ovenfor nævnte restriktioner følger af bilaterale aftaler mellem tredjelande og visse medlemsstater, medens andre restriktioner kommer til udtryk i bestemmelser i visse medlemsstaters lovgivning eller administrative praksis;

princippet om fri udveksling af tjenesteydelser bør derfor nu anvendes på søtransportområdet mellem medlemsstaterne og mellem medlemsstaterne og tredjelande, så eksiste-

⁽¹⁾ EFT nr. C 255 af 13. 10. 1986, s. 169.

⁽²⁾ EFT nr. C 172 af 2. 7. 1984, s. 178.

⁽³⁾ EFT nr. L 121 af 17. 5. 1979, s. 1.

rende restriktioner gradvis fjernes, og der ikke indføres nye restriktioner;

strukturen af Fællesskabets skibsindustri gør det nødvendigt, at denne forordning også gælder for statsborgere af medlemsstater, etableret uden for Fællesskabet eller fragtlinjerederier etableret uden for Fællesskabet og kontrolleret af statsborgere af medlemsstater, dersom deres skibe er registreret i en medlemsstat i overensstemmelse med dens lovgivning;

der bør fastsættes bestemmelser om rimelige overgangsperioder, afhængige af de pågældende transporters følsomhed —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Fri adgang til at udføre søtransport mellem Fællesskabets medlemsstater samt mellem medlemsstater og tredjelande gælder for statsborgere i medlemsstaterne, såfremt de er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den person, for hvem søtransporten udføres.
2. Bestemmelserne i denne forordning gælder ligeledes for statsborgere i medlemsstaterne, såfremt de er hjemmehørende uden for Fællesskabet, samt for rederier, der er etableret uden for Fællesskabet, men kontrolleret af statsborgere i en medlemsstat, for så vidt deres skibe er registreret i denne medlemsstat i overensstemmelse med dennes lovgivning.
3. Traktatens artikel 55 til 58 og 62 finder anvendelse på de forhold, der er omfattet af denne forordning.
4. I denne forordning forstås ved søtransport mellem medlemsstaterne samt mellem medlemsstater og tredjelande, såfremt den normalt udføres mod betaling:
 - a) *søtransport inden for Fællesskabet*
befordring af passagerer og gods med skib mellem en havn i en medlemsstat og en havn eller et off-shore anlæg i en anden medlemsstat;
 - b) *trafik med tredjelande (third-country traffic)*
befordring af passagerer og gods med skib mellem en havn i en medlemsstat og en havn eller et off-shore anlæg i et tredjeland.

Artikel 2

Uanset artikel 1 skal de før den 1. juli 1986 gældende ensidige, nationale restriktioner vedrørende sådan befording af bestemte varer, som helt eller delvis måtte være forbeholdt skibe, der sejler under det nationale flag, ophæves gradvist og senest efter følgende tidsplan:

- befording mellem medlemsstater med skibe, der fører en medlemsstats flag: 31. december 1989
- befording mellem medlemsstater og tredjelande med skibe, der fører en medlemsstats flag: 31. december 1991
- befording mellem medlemsstater og mellem medlemsstater og tredjelande med andre skibe: 1. januar 1993.

Artikel 3

Arrangementer om lastfordeling i bestående bilaterale aftaler mellem medlemsstater og tredjelande, skal ophæves gradvis eller tilpasses i henhold til artikel 4.

Artikel 4

1. Bestående arrangementer om lastfordeling, der ikke er ophævet gradvis i henhold til artikel 3, tilpasses i overensstemmelse med fællesskabsforskrifterne og skal navnlig:
 - a) for så vidt angår trafik, som er omfattet af FNs kodeks for linjekonferencer, være i overensstemmelse med denne kodeks og med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til forordning (EØF) nr. 954/79;
 - b) for så vidt angår trafik, som ikke er omfattet af FNs kodeks for linjekonferencer, tilpasses så snart som muligt og i hvert fald inden den 1. januar 1993, således at der ydes alle statsborgere i Fællesskabet, som defineret i artikel 1, rimelig fri adgang uden forskelsbehandling til de lastandele, de pågældende medlemsstater er berettiget til.
2. Medlemsstaterne og Kommissionen underrettes straks om nationale foranstaltninger, der træffes i medfør af stk. 1. Den konsultationsprocedure, der blev indført ved Rådets beslutning 77/587/EØF, finder anvendelse.
3. Medlemsstaterne skal i starten af hver sjette måned og derefter hvert år foretage indberetning til Kommissionen om fremskridt med hensyn til den i stk. 1, litra b), nævnte tilpasning.
4. Opstår der vanskeligheder i forbindelse med tilpasningen af arrangementer for at bringe dem i overensstemmelse med stk. 1, litra b), underretter den pågældende medlemsstat Rådet og Kommissionen. I de tilfælde, hvor aftaler er uforenelige med stk. 1, litra b), og hvor den pågældende medlemsstat anmoder herom, skal Rådet på forslag af Kommissionen træffe passende foranstaltninger.

Artikel 5

1. Arrangementer om lastfordeling i fremtidige aftaler med tredjelande er forbudt bortset fra særlige tilfælde, hvor linje-rederierne i Fællesskabet ellers ikke har faktisk mulig-

hed for at besejle de pågældende tredjelande. Under sådanne omstændigheder kan de pågældende arrangementer tillades på de i artikel 6 fastsatte betingelser.

2. I de tilfælde, hvor et tredjeland søger at påtvinge arrangementer om lastfordeling i forbindelse med transport af flydende eller fast masse gods, træffer Rådets passende foranstaltninger i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 4058/86 ⁽¹⁾.

Artikel 6

1. Hvis en medlemsstats statsborgere eller rederier som defineret i artikel 1, stk. 1 og 2, befinder sig i eller risikerer at komme i en situation, hvor de ikke har faktisk mulighed for at besejle et bestemt tredjeland, underretter den pågældende medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen så hurtigt som muligt.

2. Rådet træffer med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen afgørelse om de nødvendige foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger kan under de i artikel 5, stk. 1, omhandlede omstændigheder omfatte forhandlinger om og indgåelse af arrangementer om lastfordeling.

3. Såfremt Rådet ikke har truffet afgørelse om de nødvendige foranstaltninger inden seks måneder efter, at en medlemsstat har givet underretning i henhold til stk. 1, kan den pågældende medlemsstat træffe sådanne foranstaltninger, som på dette tidspunkt måtte være nødvendige for at bevare en faktisk mulighed for besejling i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1.

4. Foranstaltninger, der træffes i henhold til stk. 3, skal være i overensstemmelse med fællesskabsforskrifterne og give statsborgere eller fællesskabsrederier som defineret i artikel 1, stk. 1 og 2, rimelig, fri adgang uden forskelsbehandling til de relevante lastandele.

5. Medlemsstaterne og Kommissionen underrettes straks om nationale foranstaltninger, der træffes i medfør af stk. 3. Den konsultationsprocedure, der blev indført ved Rådets beslutning 77/587/EØF, finder anvendelse.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1986.

Artikel 7

Rådet kan i overensstemmelse med de i traktaten fastsatte betingelser udvide anvendelsesområdet for bestemmelserne i denne forordning til også at omfatte tredjelandes statsborgere, der udfører søtransport, for så vidt de er hjemmehørende i Fællesskabet.

Artikel 8

Med forbehold af traktatens bestemmelser om etableringsret kan en person, der udfører søtransport, med henblik herpå midlertidigt etablere sig i den medlemsstat, hvor søtransporten udføres, på samme vilkår som dem, der gælder for vedkommende lands egne statsborgere.

Artikel 9

Så længe bestemmelserne om restriktioner i adgangen til at udføre søtransport stadig er i kraft, anvender den enkelte medlemsstat disse, uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller etableringssted, på alle personer, der udfører søtransport som omhandlet i artikel 1, stk. 1 og 2.

Artikel 10

Medlemsstaterne skal, inden de vedtager love eller administrative bestemmelser til gennemførelse af denne forordning, rådføre sig med Kommissionen og meddele denne enhver bestemmelse, der vedtages herefter.

Artikel 11

Rådet tager i overensstemmelse med de i traktaten fastsatte betingelser denne forordning op til fornyet behandling inden 1. januar 1995.

Artikel 12

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

På Rådets vegne

G. SHAW

Formand

⁽¹⁾ Se side 21 i denne Tidende.

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 4056/86

af 22. december 1986

om fastsættelse af de nærmere retningslinjer for anvendelsen af traktatens artikel 85 og 86 på søtransport

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 84, stk. 2 og artikel 87,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Konkurrencereglerne udgør en del af de almindelige bestemmelser i traktaten, som ligeledes gælder for søtransport; de nærmere retningslinjer for anvendelsen af disse bestemmelser findes i traktatens kapitel vedrørende konkurrencereglerne eller skal fastsættes i henhold til de deri fastlagte procedurer;

i medfør af Rådets forordning nr. 141 ⁽³⁾ finder Rådets forordning nr. 17 ⁽⁴⁾ ikke anvendelse på transport, medens Rådets forordning (EØF) nr. 1017/68 ⁽⁵⁾ kun finder anvendelse på transport på landjorden; Kommissionen har således i øjeblikket ingen midler til direkte at behandle tilfælde af formodet overtrædelse af artikel 85 og 86 inden for søtransportsektoren; den har heller ikke de nødvendige beslutnings- og sanktionsbeføjelser til selv at standse de overtrædelser, den konstaterer;

dette forhold gør det nødvendigt, at der udstedes en forordning om anvendelse af konkurrencereglerne på søtransport; Rådets forordning (EØF) nr. 954/79 af 15. maj 1979 om medlemsstaternes ratifikation eller tiltrædelse af De forenede Nationers konvention om en kodeks for linjekonferencer ⁽⁶⁾ vil medføre anvendelse af kodeksen på en lang række konferencer, som besejler havne i Fællesskabet; der skal i den forordning om anvendelse af konkurrencebestemmelserne på søtransport, som er forudset i den sidste betragtning i forordning (EØF) nr. 954/79, skal tage hensyn til vedtagelsen af nævnte kodeks for så vidt angår de konferencer, der

falder ind under kodeksen, bør forordningen supplere eller præcisere denne;

det forekommer ønskeligt ikke at lade trampfart være omfattet af denne forordning; fragtraterne for disse farter forhandles under alle omstændigheder hver gang frit på grundlag af udbud og efterspørgsel;

en sådan forordning skal tilgodese to hensyn, dels behovet for at der fastsættes gennemførelsesbestemmelser, ved hjælp af hvilke Kommissionen kan sikre, at konkurrencen ikke på utilbørlig vis fordrejes inden for det fælles marked, dels behovet for at undgå en for vidtgående regulering af den pågældende sektor;

denne forordning skal præcisere anvendelsesområdet for bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 under hensyntagen til søtransportens særlige karakteristika; der er mulighed for, at handelen mellem medlemsstater påvirkes, når disse aftaler eller misbrug vedrører international søtransport — herunder transport inden for Fællesskabet — til og fra havne i Fællesskabet; sådanne aftaler og sådant misbrug kan få indflydelse på konkurrencen, dels mellem havnene i forskellige medlemsstater ved at ændre deres respektive bagland, dels mellem de aktiviteter, der foregår inden for disse havnes bagland, og kan således forstyrre samhandelen inden for Fællesskabet;

visse former for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis af teknisk karakter kan fritages fra forbudet mod restriktive aftaler, fordi de generelt ikke er konkurrencebegrænsende;

det er hensigtsmæssigt at fastsætte regler for gruppefritagelser for linjekonferencer; linjekonferencerne har en stabiliserende rolle, der kan give afskiberne en garanti for pålidelige tjenesteydelser; de bidrager ligeledes til at sikre et tilstrækkeligt stort udbud af regelmæssige og fyldestgørende søtransportydelser, hvor der på rimelig vis tages hensyn til brugernes interesser; disse resultater kan ikke opnås uden det samarbejde, der finder sted mellem rederierne inden for nævnte linjekonferencer vedrørende takster og eventuelt udbud af ledig kapacitet eller fordeling af de godsmængder, der skal transporteres, eller endog af indtægterne; i de fleste tilfælde er konferencerne udsat for en effektiv konkurrence både fra linjerederier, som ikke deltager i konferencerne, og fra tramprederier samt i visse tilfælde fra andre transportformer; desuden udøver flådernes mobilitet, som er kendetegnende for udbudsstrukturen inden for søtransportområdet, et stadigt konkurrencemæssigt pres på konferencerne, som normalt ikke har mulighed for at udelukke konkurrencen for en væsentlig del af de pågældende søtransportydelser;

(1) EFT nr. C 172 af 2. 7. 1984, s. 178, og EFT nr. C 255 af 13. 10. 1986, s. 169.

(2) EFT nr. C 77 af 21. 3. 1983, s. 13, og EFT nr. C 344 af 31. 12. 1985, s. 31.

(3) EFT nr. 124 af 28. 11. 1962, s. 2751/62.

(4) EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.

(5) EFT nr. L 175 af 23. 7. 1968, s. 1.

(6) EFT nr. L 121 af 17. 5. 1979, s. 1.

for at forhindre fremgangsmåder fra konferencernes side, som er uforenelige med traktatens artikel 85, stk. 3, bør der imidlertid til denne fritagelse knyttes visse betingelser og forpligtelser;

betingelserne skal forhindre, at konferencerne foretager konkurrencebegrænsninger, som ikke er uomgængeligt nødvendige for at nå de mål, som er begrundelsen for, at der indrømmes en fritagelse; til dette formål må konferencerne ikke for samme befragtningsforhold anvende differentierede transportpriser og -vilkår udelukkende på baggrund af de transporterede produkters oprindelsesland eller bestemmelsessted og således fremkalde omlægninger i samhandelen inden for Fællesskabet, som er til skade for visse havne, afskibere, transportvirksomheder eller transportområdets støtteehverv; loyalitetsaftaler bør ligeledes kun tillades efter retningslinjer, som ikke ensidigt begrænser brugernes frihed og således konkurrencen inden for transportsektoren, dog uden at dette indskrænker konferencens ret til at skride ind over for dem, der på urimelig vis unddrager sig den loyalitetsforpligtelse, som er forudsætningen for de rabatter, nedsatte fragtrater eller provisionsbeløb, som konferencen har indrømmet dem; brugerne bør frit kunne vælge, hvilke virksomheder de ønsker at benytte til transport på landjorden eller til at præstere tjenesteydelser ved kajen, som ikke er omfattet af fragtpriisen eller de afgifter, der er aftalt med rederiet;

der bør ligeledes knyttes visse forpligtelser til fritagelsen; i denne henseende skal brugerne til enhver tid kunne få oplysning om de transportpriser og -betingelser, som konferencens medlemmer anvender, idet transport ad landjorden, som foretages af søtransportvirksomheder, dog stadig falder ind under forordning nr. (EØF) 1017/68; der bør fastsættes regler om, at voldgiftskendelser og henstillinger fra forligsinstitutioner, som parterne har accepteret, øjeblikkelig meddeles til Kommissionen, således at denne kan kontrollere, at de ikke fritager konferencerne for de betingelser, der er fastsat i nævnte forordning, og at de således ikke overtræder bestemmelserne i artikel 85 og 86;

konsultationer mellem brugerne eller deres sammenslutninger på den ene side og konferencerne på den anden side vil kunne sikre, at søtransporten fungerer mere effektivt, samtidig med at der i højere grad tages hensyn til brugernes behov; følgelig bør visse former for praksis, som kunne blive resultatet af disse konsultationer, fritages;

fritagelse kan ikke opnås hvis de i artikel 85, stk. 3, nævnte betingelser ikke er opfyldt; Kommissionen skal derfor have mulighed for at træffe egnede foranstaltninger, såfremt det måtte vise sig, at en aftale eller samordnet praksis på grund af særlige omstændigheder medfører visse virkninger, der er uforenelige med artikel 85, stk. 3; på grund af den særlige rolle, som linjekonferencerne spiller for søtransport i fast linjefart, må Kommissionen skride gradvis til værks og afpasse sine foranstaltninger efter forholdene; den bør derfor have mulighed for først at rette henstillinger for så dernæst at træffe beslutninger;

den ugyldighed, der ifølge artikel 85, stk. 2, indtræder umiddelbart, gælder for aftaler eller vedtagelser, der som

følge af deres diskriminerende karakter eller lignende ikke kan indrømmes fritagelse i henhold til artikel 85, stk. 3, kun med hensyn til de elementer i aftalen, som rammes af forbudet i artikel 85, stk. 1, og finder kun anvendelse på aftalen som helhed, såfremt disse elementer ikke synes at kunne udskilles fra den pågældende aftale; Kommissionen skal således, dersom den konstaterer en overtrædelse af fritagelsen, præcisere, hvilke elementer i aftalen der rammes af forbudet, og som derfor er uden retsvirkning, eller også angive grundene til, at disse elementer ikke kan udskilles fra resten af aftalen, således at denne som helhed er ugyldig;

på baggrund af de særlige træk ved international søtransport bør der tages hensyn til, at anvendelsen af denne forordning på visse aftaler eller fremgangsmåder kan føre til konflikter med lovbestemmelser i visse tredjelande og få skadelige følger for Fællesskabets betydelige handelsmæssige og søfartsmæssige interesser; Kommissionen bør konsultere eller, hvis nødvendigt og bemyndiget af Rådet, forhandle med de pågældende tredjelande i overensstemmelse med Fællesskabets søtransportpolitik;

denne forordning skal fastsætte de procedurer samt beslutnings- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for at sikre overholdelsen af de i artikel 85, stk. 1, og artikel 86 fastsatte forbud samt af betingelserne for anvendelse af artikel 85, stk. 3;

der bør i denne forbindelse tages hensyn til procedurebestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1017/68, der finder anvendelse på transport på landjorden, og hvori der tages visse forhold i betragtning, der gør sig særlig gældende for transportvirksomhed som helhed;

navnlig i betragtning af de særlige aspekter ved søtransport er det først og fremmest virksomhedernes opgave at sikre, at deres aftaler, vedtagelser eller samordnede praksis er i overensstemmelse med konkurrencereglerne, og det er derfor ikke nødvendigt at pålægge dem en forpligtelse til at anmelde dem til Kommissionen;

virksomhederne kan imidlertid i visse tilfælde nære et ønske om at få en forsikring fra Kommissionen om, at aftalerne, vedtagelserne eller den samordnede praksis er i overensstemmelse med gældende bestemmelser; der bør derfor med hensyn hertil fastsættes en forenklet procedure —

VEDTAGET FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I

Artikel 1

Forordningens formål og anvendelsesområde

1. I denne forordning fastlægges de nærmere retningslinjer for anvendelsen af traktatens artikel 85 og 86 på søtransport.

2. Den finder kun anvendelse på international søtransport til og fra en eller flere havne i Fællesskabet bortset fra trampfart.

3. I denne forordning forstås ved:

- a) »trampfart«: transport af varer som massegoods eller emballeret massegoods (breakbulk) med skib, som er bortfragtet helt eller delvis til en eller flere afskibere på grundlag af en rejsebefragtning eller tidsbefragtning eller en anden form for aftale i ikke-regelmæssig og/eller ikke forud meddelt fart, når fragtraterne i hvert enkelt tilfælde forhandles frit på grundlag af udbud og efterspørgsel.
- b) »linjekonference eller konference«: en gruppe på to eller flere linjerederier, som driver international linjefart med godsbefordring i en eller flere bestemte ruter inden for et fastsat geografisk område, og som har en aftale eller ordning, hvorefter virksomheden drives i henhold til ensartede eller fælles fragtrater og andre aftalte vilkår for sådan rutebart;
- c) »transportbrugere«: et foretagende (f.eks. afskibere, ladningsmodtagere, speditører) for så vidt det har indgået eller agter at indgå en ordning af kontraktmæssig eller anden art med en konference eller et linjerederi med henblik på befordring af gods, eller en sammenslutning af afskibere.

Artikel 2

Tekniske aftaler

1. Det i traktatens artikel 85, stk. 1, fastsatte forbud gælder ikke for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, som udelukkende har til formål og til følge at gennemføre tekniske forbedringer eller samarbejde af teknisk karakter:

- a) ved opstilling eller ensartet anvendelse af normer eller typer for skibe og andre transportmidler, udstyr, forsyninger og faste anlæg;
- b) ved udveksling eller fælles anvendelse af skibe, lastrum eller »slots« og andre transportmidler, besætning, udstyr og faste anlæg til gennemførelse af transporter;
- c) ved tilrettelæggelse og gennemførelse af successiv eller supplerende transport med skib samt fastsættelse og anvendelse af totalpriser og -vilkår for sådan transport;
- d) ved samordning af fartplaner for transporter ad forbindelsesruter;
- e) ved samling af enkeltstykkforsendelser;

f) ved opstilling eller anvendelse af ensartede regler for transportstrukturen og de betingelser, der gælder for anvendelse af fragtrater.

2. Kommissionen forelægger om nødvendigt Rådet forslag til ændring af fortegnelsen i stk. 1.

Artikel 3

Fritagelse for så vidt angår aftaler mellem linjerederier

Aftaler, vedtagelser og samordnet praksis mellem alle eller nogle af en eller flere linjekonferencers medlemmer om fastsættelse af priser og transportbetingelser, hvorved der tilstræbes et eller flere af følgende mål:

- a) at samordne fartplaner eller tidspunkter for afsejling eller anløb;
- b) at bestemme hyppigheden af afsejlinger eller anløb;
- c) at samordne eller fordele afsejlingerne eller anløbene mellem konferencens medlemmer;
- d) at regulere den transportkapacitet, der tilbydes af hvert enkelt medlem;
- e) at fordele godsmængderne eller indtægterne mellem medlemmerne;

fritages fra forbudet i traktatens artikel 85, stk. 1, på de i denne forordnings artikel 4 fastsatte vilkår.

Artikel 4

Betingelse for fritagelse

Fritagelse i henhold til artikel 3 og 6 indrømmes, såfremt aftalen, vedtagelsen eller den samordnede praksis ikke inden for Fællesskabet påfører bestemte havne, transportbrugere eller transportvirksomheder skade ved for transport af samme slags gods inden for det af aftalen, vedtagelsen eller den samordnede praksis omfattede område at anvende forskellige transportrater og -vilkår, fastsat under hensyn til godsets oprindelses- eller bestemmelsesland eller indskibnings- eller udskibningshavn, medmindre der er en økonomisk begrundelse for disse transportrater og -vilkår.

Enhver aftale eller vedtagelse eller enhver udskillelig del af en aftale eller vedtagelse, som ikke er i overensstemmelse med første afsnit, har efter traktatens artikel 85, stk. 2, ingen retsvirkning.

Artikel 5

Forpligtelser knyttet til fritagelsen

Fritagelse i henhold til artikel 3 undergives følgende forpligtelser:

1. Konsultationer

Der skal foregå konsultationer med henblik på at finde løsninger på generelle principspørgsmål mellem på den ene side transportbrugere og på den anden side konferencer, for så vidt angår priser og betingelser for samt kvaliteten af linjetransport.

Disse konsultationer skal finde sted, når som helst en af de førnævnte parter fremsætter anmodning derom.

2. Loyalitetsaftaler

En konferences medlemslinjer har ret til at indgå og opretholde loyalitetsaftaler med transportbrugere. Aftalernes form og indhold skal gøres til genstand for konsultationer mellem konferencen og transportbrugernes organisationer. Disse aftaler skal indeholde bestemmelser, der sikrer en udtrykkelig angivelse af transportbrugernes og konferencemedlemmernes rettigheder. Aftalerne skal baseres på kontraktssystemet eller et hvilket som helst andet lovligt system.

Loyalitetsaftalerne skal opfylde følgende betingelser:

- a) Hver konference skal tilbyde transportbrugere enten en ordning med øjeblikkelig udbetaling af rabat eller valgmulighed mellem en sådan ordning og en ordning med udsat betaling af rabat
 - drejer det sig om en ordning med øjeblikkelig udbetaling af rabat, skal hver part når som helst kunne opsig loyalitetsaftalen med et varsel på højst seks måneder, uden at dette medfører sanktioner, dog kun tre måneder, når konferencens fragtrate er genstand for en tvist;
 - drejer det sig om en ordning med udsat udbetaling af rabat, må loyalitetsperioden, på grundlag af hvilken rabatten beregnes, og den efterfølgende loyalitetsperiode, der kræves for udbetaling af denne rabat, hver især ikke overstige seks måneder, dog kun tre måneder, når konferencens fragtrate er genstand for en tvist.
- b) Konferencen skal efter konsultation af de interesserede transportbrugere udarbejde
 - i) en fortegnelse over ladninger og dele af ladninger, hvorom der er indgået aftale med transportbrugere, som udtrykkeligt er undtaget fra loyalitetsaftalens anvendelsesområde; 100 % loyalitetsaftaler må ofres, men må ikke påtvinges ensidigt;
 - ii) en fortegnelse over de tilfælde, hvor transportbrugere uden videre fritages for deres loyalitetsforpligtelse. Fortegnelsen skal bl.a. omfatte de tilfælde:
 - hvor forsendelserne sker fra eller til en havn, i det område, der besejles af konferencen, men hvis besejling ikke er offentliggjort, og hvori det kan være berettiget at anmode om undtagelse, samt
 - hvor ventetiden i en havn overstiger et antal dage, som for de enkelte havne og varer eller varegrupper fastsættes efter høring af de transportbrugere, som har direkte interesse i en god besejling af havnen.

Konferencen skal imidlertid på forhånd inden for en nærmere fastsat frist underrettes af transportbrugeren om, at denne har til hensigt enten at foretage forsendelsen fra en havn, hvis navn ikke er offentliggjort af konferencen, eller at gøre brug af et fartøj, der står uden for konferencen, fra en havn, der besejles af konferencen, så snart han ved opslag over afsejlingsdatoer har kunnet konstatere, at den maksimale ventetid vil blive overskredet.

3. Ydelser, der ikke er omfattet af fragtraten

For så vidt angår landtransport og havnefaciliteter, som ikke omfattes af fragtraten eller af betalinger, som linjerederiet og transportbrugere er blevet enige om, skal transportbrugere have ret til at henvende sig til virksomheder efter eget valg.

4. Adgang til tariffer

Tariffer og lignende vilkår samt reglementer og eventuelle ændringer af disse skal til enhver tid efter anmodning og mod et rimeligt gebyr stilles til rådighed for transportbrugeren, eller de skal være fremlagt til gennemsyn på linjernes kontorer og hos deres agenter. De skal indeholde alle betingelser vedrørende ladning og losning, det nøjagtige forhold mellem transport med skib og transport over land for den del af transporten, der er omfattet af fragtraten, eller af enhver anden afgift, som linjerederiet opkræver, samt sædvane på dette område.

5. Meddelelse til Kommissionen af kendelser og anbefalinger

Voldgiftskendelser og forligsmægleres anbefalinger, som er blevet accepteret af parterne, skal straks meddeles til Kommissionen, når der hermed bilægges tvister vedrørende de sædvaner inden for linjekonferencer, som er omtalt i artikel 4 og i ovenstående nr. 2 og 3.

Artikel 6

Fritagelse, for så vidt angår aftaler mellem transportbrugere og konferencer om linjetransport

Det ved traktatens artikel 85, stk. 1, nedlagte forbud gælder ikke for de aftaler, vedtagelser og samordnet praksis mellem på den ene side transportbrugere og på den anden side konferencer samt de i den forbindelse eventuelle nødvendige aftaler mellem transportbrugere, som vedrører kvaliteten af samt priser og betingelser for linjetransport, for så vidt de er omhandlet i artikel 5, nr. 1 og 2.

Artikel 7

Kontrol med aftaler, for hvilke der indrømmes fritagelse

1. Tilsidesættelse af en forpligtelse

Dersom de pågældende parter tilsidesætter en forpligtelse, der i henhold til artikel 5 er knyttet til den i artikel 3

hjemlede fritagelse, kan Kommissionen med henblik på at bringe disse overtrædelser til ophør og på de i afsnit II i denne forordning fastsatte vilkår:

- rette henstillinger til de pågældende parter;
- dersom sådanne henstillinger ikke efterkommes, og afhængig af hvor alvorlige de begåede overtrædelser er, vedtage en beslutning, hvorved det enten forbydes dem at foretage eller pålægges dem at foretage bestemte handlinger, eller hvorved der, idet den gruppefornyelse, de havde opnået trækkes tilbage meddeles dem en individuel fritagelse i henhold til artikel 10, stk. 4, eller hvorved den gruppefritagelse, de havde opnået, fratages dem.

2. Virkninger, som er uforenelige med artikel 85, stk. 3

a) Dersom aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, som giver ret til den i artikel 3 og 6 omhandlede fritagelse, på grund af særlige omstændigheder, som beskrevet nedenfor, alligevel har virkninger, som er uforenelige med traktatens artikel 85, stk. 3, træffer Kommissionen på grundlag af en klage eller på eget initiativ og på de betingelser, der er fastsat i afsnit II, de nedenfor i litra c) anførte foranstaltninger. Disse foranstaltninger skal stå i forhold til situationens alvor.

b) Særlige omstændigheder opstår bl.a. ved:

- i) handlinger, som foretages af konferencer, eller en ændring af markedsvilkårene inden for et bestemt trafikområde, som medfører, at faktisk eller potentiel konkurrence ikke opstår eller elimineres, såsom restriktiv praksis, hvorved trafikområdet ikke er tilgængeligt for konkurrence eller
- ii) handlinger, som foretages af konferencer, og som kan forhindre den tekniske eller økonomiske udvikling eller transportbrugernes andel af fordelene herved.
- iii) handlinger, der foretages af tredjelande, og som

- hindrer udenforstående rederier i at besejle et bestemt trafikområde,
- medfører, at konferencemedlemmer pålægges urimelige fragtrater,
- medfører arrangementer, der på anden måde er til hinder for den tekniske eller økonomiske udvikling (ladningsopdeling, begrænsninger vedrørende skibstyper).

c) i) Hvis der ikke er nogen faktisk eller potentiel konkurrence, eller der er risiko for, at denne elimineres på grund af en handling, foretaget af et tredjeland, indleder Kommissionen konsultationer med vedkommende myndigheder i det pågældende tredjeland, om nødvendigt efterfulgt af forhandlinger på baggrund af direktiver fra Rådet med henblik på en genoprettelse af forholdene.

Hvis imidlertid de særlige omstændigheder medfører, at faktisk eller potentiel konkurrence ikke opstår eller elimineres, i strid med traktatens artikel 85, stk. 3, litra b), inddrager Kommissionen gruppefritagelsen. Den kan samtidig afgøre, hvorvidt og i bekræftende fald i henhold til hvilke yderligere betingelser og forpligtelser en individuel fritagelse kan indrømmes den pågældende konferenceaftale med henblik på at skaffe rederier uden for konferencerne adgang til markedet.

- ii) Hvis de i litra b) anførte særlige omstændigheder har andre virkninger end dem, der er omhandlet under nr. i), træffer Kommissionen en eller flere af de foranstaltninger, som er nævnt i stk. 1.

Artikel 8

Virkninger, som er uforenelige med traktatens artikel 86

1. Misbrug af dominerende stilling som omhandlet i traktatens artikel 86 forbydes, uden at forudgående afgørelse herom er påkrævet.

2. Konstaterer Kommissionen enten ex officio eller på begæring af en medlemsstat eller af fysiske eller juridiske personer, som påberåber sig en berettiget interesse, at konferencers praksis, der er fritaget i henhold til artikel 3, i et givet tilfælde alligevel har virkninger, som er uforenelige med traktatens artikel 86, kan den tilbagekalde gruppefritagelsen og i henhold til artikel 10 træffe alle passende foranstaltninger med henblik på at bringe overtrædelser af artikel 86 til ophør.

3. Inden Kommissionen træffer afgørelse efter stk. 2, kan den rette henstilling til den pågældende konference om at bringe overtrædelser til ophør.

Artikel 9

Internationale lovkonflikter

1. Såfremt der er mulighed for, at forordningens anvendelse på visse aftaler eller visse former for restriktiv praksis kan skabe sådanne konflikter med bestemmelser i visse tredjelandes lovgivning, som vil kunne skade vigtige handels- og søfartsmæssige interesser i Fællesskabet, indleder Kommissionen ved førstkommende lejlighed konsultationer med de pågældende tredjelandes kompetente myndigheder med det formål så vidt muligt at forlige ovennævnte interesser med iagttagelse af fællesskabsreglerne. Kommissionen underretter det i artikel 15 omhandlede rådgivende udvalg om resultatet af disse konsultationer.

2. Skal der føres forhandlinger om aftaler med tredjelande, retter Kommissionen henstillinger til Rådet, som bemyndiger den til at indlede de nødvendige forhandlinger.

Disse forhandlinger føres af Kommissionen inden for rammerne af direktiver, som Rådet kan meddele den, og i samråd med det rådgivende udvalg, jf. artikel 15.

3. Ved udøvelsen af de beføjelser, som i denne artikel er tillagt Rådet, træffer det afgørelse efter den beslutningsprocedure, der er fastsat i traktatens artikel 84, stk. 2.

AFSNIT II

PROCEDUREREGLER

Artikel 10

Behandling af sager ex officio eller på begæring

Kommissionen indleder på begæring eller på eget initiativ behandlingen af en sag med henblik på at bringe en overtrædelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1, eller artikel 86 til ophør, ligesom den på begæring eller eget initiativ indleder proceduren med henblik på anvendelse af denne forordnings artikel 7.

Berettigede til at indgive klage er:

- a) medlemsstaterne,
- b) fysiske eller juridiske personer, som påberåber sig en berettiget interesse,

Artikel 11

Afslutning af sager, der er behandlet på begæring eller ex officio

1. Konstaterer Kommissionen, at der foreligger en overtrædelse af traktatens artikel 85, stk. 1, eller artikel 86, kan den ved beslutning pålægge de pågældende virksomheder og sammenslutninger af virksomheder at bringe den konstaterede overtrædelse til ophør.

Uden at det berører de øvrige bestemmelser i denne forordning, kan Kommissionen, inden den træffer beslutning i henhold til første afsnit, rette henstillinger til de pågældende virksomheder og sammenslutninger af virksomheder om at bringe overtrædelsen til ophør.

2. Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på det i denne forordnings artikel 7 omhandlede tilfælde.

3. Såfremt Kommissionen finder, at der efter de foreliggende kendsgerninger ikke er anledning til i henhold til traktatens artikel 85, stk. 1, eller artikel 86 eller denne forordnings artikel 7 at skride ind over for en aftale, en vedtagelse eller en praksis, tilbageviser den, når sagen beror på en klage, ved en beslutning klagen som ubegrundet.

4. Såfremt Kommissionen efter behandlingen af en sag, der er påbegyndt på grundlag af en klage eller på dens eget initiativ, finder, at en aftale, en vedtagelse eller en samordnet

praksis opfylder betingelserne i artikel 85, stk. 1 og 3, vedtager den en beslutning om anvendelse af artikel 85, stk. 3. I beslutningen angives det tidspunkt, fra hvilket den får virkning. Dette tidspunkt kan ligge forud for den dag, på hvilken beslutningen vedtages.

Artikel 12

Anvendelse af artikel 85, stk. 3 — fremsættelse af indsigelser

1. Virksomheder og sammenslutninger af virksomheder, som vil påberåbe sig traktatens artikel 85, stk. 3, med hensyn til aftaler, vedtagelser og samordnet praksis af den i artikel 85, stk. 1, angivne art, som de er deltagere i, indgiver en ansøgning til Kommissionen.

2. Er Kommissionen i besiddelse af alt materiale, og finder den, at ansøgningen kan fremmes, offentliggør den, såfremt der ikke allerede på grundlag af artikel 10 er påbegyndt en sag mod aftalen, vedtagelsen eller den samordnede praksis, så hurtigt som muligt i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* det væsentligste af ansøgningens indhold med opfordring til enhver interesseret tredjemand og medlemsstat om inden for en frist på 30 dage at fremsætte sine bemærkninger over for Kommissionen. Ved offentliggørelsen skal der tages hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i bevarelsen af deres forretningshemmeligheder.

3. Såfremt Kommissionen ikke inden for en frist på 90 dage fra dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* meddeler ansøgerne, at der består betydelig tvivl med hensyn til anvendeligheden af artikel 85, stk. 3, anses aftalen, vedtagelsen eller den samordnede praksis som beskrevet i ansøgningen for at være fritaget fra forbudet i den forløbne tid og i højst seks år fra dagen for offentliggørelsen af ansøgningen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Konstaterer Kommissionen efter udløbet af fristen på 90 dage, men før udløbet af seksårsfristen, at betingelserne for anvendelse af artikel 85, stk. 3, ikke er til stede, erklærer den ved en beslutning, at det i artikel 85, stk. 1, indeholdte forbud er gældende. Denne beslutning kan tillægges tilbagevirkende kraft, såfremt de pågældende har afgivet urigtige oplysninger, eller såfremt de misbruger fritagelsen fra bestemmelserne i artikel 85, stk. 1.

4. Kommissionen kan rette den i stk. 3, første afsnit, omhandlede meddelelse til ansøgerne; og skal gøre det, såfremt en medlemsstat anmoder herom inden for en frist på 45 dage fra dagen for fremsendelsen af ansøgningen til denne medlemsstat, jf. artikel 15, stk. 2. Medlemsstatens ansøgning skal være begrundet i betragtninger, der bygger på traktatens konkurrenceregler.

Konstaterer Kommissionen, at betingelserne i artikel 85, stk. 1 og 3, er opfyldt, vedtager den en beslutning om anvendelse

af artikel 85, stk. 3. I beslutningen angives den dato, fra hvilken den får virkning. Denne dato kan ligge forud for datoen for ansøgningen.

Artikel 13

Gyldighedstiden for og tilbagekaldelse af beslutninger om anvendelse af artikel 85, stk. 3

1. I den i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4, eller artikel 12, stk. 4, andet afsnit, vedtagne beslutning om anvendelse af artikel 85, stk. 3, skal det angives, for hvilket tidsrum den gælder; dette tidsrum udgør i almindelighed ikke mindre end seks år. Der kan knyttes betingelser og påbud til beslutningen.

2. Beslutningen kan fornys, hvis forudsætningerne for anvendelse af artikel 85, stk. 3, stadig er opfyldt.

3. Kommissionen kan tilbagekalde eller ændre beslutningen eller forbyde de pågældende bestemte handlinger:

- a) såfremt de faktiske forhold har ændret sig på et for beslutningen væsentligt punkt,
- b) såfremt de pågældende ikke overholder et påbud, der er knyttet til beslutningen,
- c) såfremt beslutningen hviler på urigtige oplysninger eller er fremkaldt ved svig, eller
- d) såfremt de pågældende misbruger den ved beslutningen opnåede fritagelse fra artikel 85, stk. 1.

I de i litra b), c) og d) nævnte tilfælde kan beslutningen tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft.

Artikel 14

Kompetence

Bortset fra Domstolens adgang til at prøve beslutningen, er det alene Kommissionen, som kan

- bringe artikel 7 i anvendelse,
- vedtage en beslutning om anvendelse af artikel 85, stk. 3.

Medlemsstaternes myndigheder forbliver kompetente til at afgøre, om betingelserne i artikel 85, stk. 1, eller artikel 86 er opfyldt, så længe Kommissionen hverken har taget skridt til at udarbejde en beslutning i det enkelte tilfælde eller har oversendt den i artikel 12, stk. 3, første afsnit, omhandlede meddelelse.

Artikel 15

Forbindelse med medlemsstaternes myndigheder

1. Kommissionen gennemfører den i denne forordning omhandlede sagsbehandling i nær og vedvarende forbindelse

med medlemsstaternes kompetente myndigheder, som er berettigede til at fremsætte bemærkninger vedrørende sagsbehandlingen.

2. Kommissionen oversender omgående til medlemsstaternes kompetente myndigheder en genpart af klager og ansøgninger samt af de vigtigste dokumenter, der som et led i sagsbehandlingen forelægges den eller fremsendes af den.

3. Et rådgivende udvalg for kartel- og monopolspørgsmål på søtransportområdet høres før enhver beslutning, der træffes som følge af behandlingen af en sag i henhold til artikel 10, samt før enhver beslutning i henhold til artikel 12, stk. 3, andet afsnit, og stk. 4, andet afsnit. Det rådgivende udvalg skal endvidere høres før vedtagelsen af de i artikel 26 omhandlede gennemførelsesbestemmelser.

4. Det rådgivende udvalg sammensættes af embedsmænd med sagkundskab inden for søtransport samt karteller og monopoler. Hver medlemsstat udpeger to embedsmænd til at repræsentere den; disse kan ved forfald erstattes af en anden embedsmand.

5. Høringen finder sted på et fælles møde, som Kommissionen indkalder til; dette møde finder sted tidligst fjorten dage efter afsendelsen af indkaldelsen. En fremstilling af sagen med angivelse af de vigtigste dokumenter samt et foreløbigt forslag til beslutning for hver sag, der skal behandles, skal være vedlagt indkaldelsen.

6. Det rådgivende udvalg kan afgive en udtalelse, selv om medlemmer af udvalget eller deres stedfortrædere ikke er til stede. Resultatet af høringen skal vedlægges forslaget til beslutning. Resultatet af høringen offentliggøres ikke.

Artikel 16

Begæring om oplysninger

1. Kommissionen kan til løsning af de opgaver, som er pålagt den efter denne forordning, indhente alle nødvendige oplysninger fra medlemsstaternes regeringer og vedkommende myndigheder samt fra virksomheder og sammenslutninger af virksomheder.

2. Fremsætter Kommissionen begæring om oplysninger over for en virksomhed eller en sammenslutning af virksomheder, sender den samtidig til vedkommende myndighed i den medlemsstat, hvor virksomheden eller sammenslutningen af virksomheder har sit hjemsted, en genpart af sin begæring.

3. I sin begæring skal Kommissionen angive retsgrundlaget for og formålet med begæringen samt de sanktioner, der i artikel 19, stk. 1, litra b), er fastsat for afgivelse af urigtige oplysninger.

4. Pligten til at afgive oplysninger påhviler virksomhedernes indehavere eller disses repræsentanter, og for så vidt

angår juridiske personer og selskaber samt foreninger, der ikke har status som juridiske personer, påhviler oplysningspligten de personer, der ifølge lov eller vedtægt er bemyndiget til at repræsentere dem.

5. Såfremt en virksomhed eller sammenslutning af virksomheder ikke eller ikke udtømmende meddeler de krævede oplysninger inden for udløbet af en af Kommissionen fastsat frist, fremsætter Kommissionen krav om oplysningerne ved beslutning. I denne beslutning angives det, hvilke oplysninger der kræves, fastsættes der en passende frist for afgivelse af oplysningerne, og henvises der til de i artikel 19, stk. 1, litra b), og artikel 20, stk. 1, litra c), fastsatte sanktioner samt til adgangen til at indgive klage over beslutningen for Domstolen.

6. Kommissionen sender samtidig til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor virksomheden eller sammenslutningen af virksomheder har sit hjemsted, en genpart af sin beslutning.

Artikel 17

Kontrolundersøgelser foretaget af medlemsstaternes myndigheder

1. På Kommissionens begæring foretager medlemsstaternes kompetente myndigheder de kontrolundersøgelser, som Kommissionen i henhold til artikel 18, stk. 1, anser for formålstjenlige, eller som den har påbudt ved en beslutning i henhold til artikel 18, stk. 3. De repræsentanter for medlemsstaternes kompetente myndigheder, som har fået til opgave at gennemføre kontrolundersøgelsen, udøver deres beføjelser efter fremlæggelse af en skriftlig fuldmagt udstedt af vedkommende myndighed i den medlemsstat, inden for hvis område kontrolundersøgelsen skal foretages. Fuldmagten skal indeholde en angivelse af kontrolundersøgelsens genstand og formål.

2. Repræsentanterne for Kommissionen kan efter dennes anmodning eller efter anmodning fra vedkommende myndighed i den medlemsstat, inden for hvis område undersøgelsen skal foretages, bistå denne myndigheds repræsentanter med løsningen af deres opgaver.

Artikel 18

Kommissionens beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser

1. Til løsning af de opgaver, som i denne forordning er henlagt til Kommissionen, kan denne foretage alle nødvendige kontrolundersøgelser hos virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder.

Til dette formål har Kommissionens befuldmægtigede repræsentanter følgende beføjelser:

- at kontrollere bøger og andre forretningspapirer;
- at tage afskrifter eller ekstraktudskrifter af bøger og forretningspapirer;
- at kræve mundtlige forklaringer på stedet;
- at få adgang til alle virksomhedernes lokaler, grunde og transportmidler.

2. De repræsentanter, som af Kommissionen har fået fuldmagt til at foretage kontrolundersøgelsen, udøver deres beføjelser efter fremlæggelse af en skriftlig fuldmagt, der indeholder oplysning om kontrolundersøgelsens genstand og formål samt om de i denne forordning i artikel 19, stk. 1, litra c), fastsatte sanktioner, der finder anvendelse, såfremt de forlangte bøger eller forretningspapirer ikke fremlægges i deres helhed. Kommissionen skal med passende varsel give vedkommende myndighed i den medlemsstat, inden for hvis område kontrolundersøgelsen skal foretages, underretning om undersøgelsesopgaven og om de befuldmægtigede persons identitet.

3. Virksomheder og sammenslutninger af virksomheder har pligt til at underkaste sig de kontrolundersøgelser, hvorom Kommissionen har truffet beslutning. I beslutningen angives kontrolundersøgelsens genstand og formål, fastsættes tidspunktet for dens begyndelse og gives oplysning om de i artikel 19, stk. 1, litra c), og artikel 20, stk. 1, litra d), fastsatte sanktioner samt om adgangen til at indbringe klage over beslutninger for Domstolen.

4. Kommissionen træffer de i stk. 3 omhandlede beslutninger efter at have indhentet udtalelse fra vedkommende myndighed i den medlemsstat, inden for hvis område kontrolundersøgelsen skal foretages.

5. Repræsentanterne for vedkommende myndighed i den medlemsstat, inden for hvis område undersøgelsen skal foretages, kan efter vedkommende myndigheds eller Kommissionens anmodning bistå Kommissionens repræsentanter med løsningen af disse opgaver.

6. Modsætter en virksomhed sig en i henhold til denne artikel påbudt kontrolundersøgelse, yder vedkommende medlemsstat de af Kommissionen bemyndigede repræsentanter den fornødne støtte til løsning af deres opgaver. Medlemsstaterne træffer, efter at have rådført sig med Kommissionen, inden den 1. januar 1989 de til dette formål fornødne foranstaltninger.

Artikel 19

Bøder

1. Ved beslutning kan Kommissionen pålægge virksomheder og sammenslutninger af virksomheder bøder på 100 til 5 000 ECU, såfremt de forsægtigt eller uagtsomt:

- fremsætter urigtige eller forvanskede oplysninger i forbindelse med en meddelelse i henhold til artikel 5, stk. 5, eller en ansøgning i medfør af artikel 12;
- i et svar på en begæring i henhold til artikel 16, stk. 3 eller stk. 5, giver en oplysning, der er urigtig, eller ikke giver en oplysning inden udløbet af den frist, som er fastsat ved beslutning, truffet i henhold til artikel 16, stk. 5;
- under en kontrolundersøgelse i henhold til artikel 17 eller artikel 18 kun ufuldstændigt fremlægger de forlangte bøger eller øvrige forretningspapirer eller nægter at underkaste sig en kontrolundersøgelse, der er påbudt ved beslutning i henhold til artikel 18, stk. 3.

2. Ved beslutning kan Kommissionen pålægge virksomheder og sammenslutninger af virksomheder bøder på mindst 1 000 og højst 1 000 000 ECU, idet sidstnævnte beløb dog kan forhøjes med 10 % af omsætningen i det sidste regnskabsår i hver af de virksomheder, som har medvirket ved overtrædelsen, såfremt de forsætligt eller uagtsomt:

- a) overtræder bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1, eller artikel 86, eller undlader at efterkomme et påbud, der er meddelt dem i medfør af denne forordnings artikel 7;
- b) handler i strid med et påbud meddelt i henhold til artikel 5 eller artikel 12, stk. 1.

Ved fastsættelsen af bødens størrelse skal der tages hensyn til både overtrædelsens grovhed og dens varighed.

3. Bestemmelserne i artikel 15, stk. 3 og 4, anvendes.
4. Beslutninger, der træffes i henhold til stk. 1 og 2 er ikke sanktioner i strafferetlig forstand.
5. De bøder, som er omhandlet i stk. 2, litra a), kan ikke pålægges for handlinger, som foretages efter, at anmeldelse er sket til Kommissionen, og inden denne træffer beslutning i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3, for så vidt de ligger inden for grænserne af den i anmeldelsen beskrevne erhvervsudøvelse.

Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse, så snart Kommissionen har meddelt de pågældende virksomheder, at den efter en foreløbig undersøgelse er af den opfattelse, at betingelserne for anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 1, er til stede, og at der ikke findes grundlag for anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 3.

Artikel 20

Tvangsbøder

1. Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og sammenslutninger af virksomheder tvangsbøder på 50 til 1 000 ECU for hver dag, der går ud over det i beslutningen fastsatte tidspunkt, for at tvinge dem til:
 - a) at ophøre med en overtrædelse af traktatens artikel 85, stk. 1, eller artikel 86, hvis ophør den har anordnet i henhold til artikel 11, eller at efterkomme et påbud i henhold til artikel 7,
 - b) at ophøre med en handling, som er forbudt i henhold til artikel 13, stk. 3,
 - c) at afgive udtømmende og rigtige oplysninger, som er afkrævet dem ved beslutning truffet af Kommissionen i henhold til artikel 16, stk. 5,
 - d) at underkaste sig en kontrolundersøgelse, som Kommissionen har påbudt ved beslutning i henhold til artikel 18, stk. 3.

2. Når virksomhederne eller sammenslutningerne af virksomheder har efterkommet den forpligtelse, til hvis opfyldelse tvangsbøden er blevet fastsat, kan Kommissionen fastsætte tvangsbødens endelige størrelse til et mindre beløb end det, den oprindelige beslutning ville føre til.

3. Bestemmelserne i artikel 15, stk. 3 og 4, anvendes.

Artikel 21

Prøvelse ved Domstolen

Med hensyn til klager over beslutninger, hvorved Kommissionen har fastsat en bøde eller en tvangsbøde, har Domstolen i overensstemmelse med bestemmelsen i traktatens artikel 172 fuld prøvelsesret; den kan ophæve, nedsætte eller forhøje den pålagte bøde eller tvangsbøde.

Artikel 22

Regningsenhed

Ved anvendelse af bestemmelserne i artikel 19 til 21 gælder den ECU, som er fastsat for opstillingen af Fællesskabets budget i medfør af bestemmelserne i traktatens artikel 207 og 209.

Artikel 23

Udtalelser fra interesserede parter og tredjemand

1. Forinden der træffes beslutning i henhold til artikel 11, artikel 12, stk. 3, andet afsnit, og stk. 4, artikel 13, stk. 3, samt artikel 19 og 20 giver Kommissionen de deltagende virksomheder og sammenslutninger af virksomheder lejlighed til at udtale sig om de af Kommissionen fremførte klagepunkter.
2. For så vidt Kommissionen eller medlemsstaternes kompetente myndigheder anser det for påkrævet, kan der også indhentes udtalelser fra andre fysiske eller juridiske personer. I tilfælde af at fysiske eller juridiske personer fremsætter anmodning om at måtte udtale sig i sagen, skal en sådan anmodning imødekommes, hvis de pågældende godtgør at have tilstrækkelig interesse heri.
3. Vil Kommissionen vedtage en beslutning om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, offentliggør den det væsentlige indhold af den pågældende aftale, vedtagelse eller samordnede praksis med opfordring til enhver interesseret tredjemand til at meddele Kommissionen sine bemærkninger inden for en af Kommissionen fastsat frist, der mindst skal være på en måned. Ved offentliggørelsen tages der hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i beskyttelse af deres forretningshemmeligheder.

Artikel 24

Tavshedspligt

1. De oplysninger, der er indhentet i medfør af artikel 17 og 18 må kun bruges til det med undersøgelsen eller kontrollen tilsigtede formål.

2. Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder samt deres tjenestemænd og øvrige ansatte er forpligtede til ikke at give oplysninger om forhold, som de i medfør af denne forordning får kendskab til, og som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt, jf. dog artikel 23 og 25.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 er ikke til hinder for offentliggørelse af oversigter eller redegørelser, som ikke indeholder oplysning om enkelte virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder.

Artikel 25

Offentliggørelse af beslutninger

1. Kommissionen offentliggør de beslutninger, som er truffet i medfør af artikel 11, artikel 12, stk. 3, andet afsnit, og stk. 4, og artikel 13, stk. 3.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1986.

2. Offentliggørelsen sker med angivelse af de interesserede parter og beslutningens væsentligste indhold; ved offentliggørelsen skal der tages hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i beskyttelse af deres forretningshemmeligheder.

Artikel 26

Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen er bemyndiget til at udstede gennemførelsesbestemmelser om rækkevidden af den i artikel 5, stk. 5, nævnte pligt til at give Kommissionen meddelelse, om form, indhold og andre enkeltheder i klager i henhold til artikel 10, ansøgninger i henhold til artikel 12, samt om høringer i henhold til artikel 23, stk. 1 og 2.

Artikel 27

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 1987.

På Rådets vegne

G. SHAW

Formand

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 4057/86

af 22. december 1986

om illoyal priskonkurrence inden for søtransport

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 84, stk. 2,

under henvisning til udkast til forordning forelagt af Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Der er bl.a. på grundlag af den i Rådets beslutning 78/774/EØF ⁽³⁾ omhandlede informationsordning grund til at antage, at Fællesskabets rederiers frie deltagelse i den internationale ruteskibsfart hindres ved visse former for illoyal praksis, der udøves af rederier fra tredjelande;

strukturen for Fællesskabets skibsindustri gør det nødvendigt, at denne forordning også gælder for statsborgere af medlemsstater, etableret uden for Fællesskabet eller fragtlinjerederier etableret uden for Fællesskabet og kontrolleret af statsborgere af medlemsstater, dersom deres skibe er registreret i en medlemsstat i overensstemmelse med dens lovgivning;

denne illoyale konkurrence består i, at der for transport af visse udvalgte varer til stadighed beregnes fragtrater, der er lavere end de laveste rater, som et anerkendt og repræsentativt rederi uden for konferencen beregner for de samme varer;

denne priskonkurrence er blevet muliggjort ved, at stater, der ikke er medlemmer af Fællesskabet, indrømmer ikke-kommercielle fordele;

Fællesskabet bør kunne træffe passende foranstaltninger mod en sådan priskonkurrence;

Der er ingen internationalt vedtagne regler, som fastlægger, hvad der er en illoyal pris inden for søtransport;

for at fastslå tilstedeværelsen af illoyal priskonkurrence bør der derfor fastsættes en passende beregningsmetode; ved beregning af den »normale fragtrate« bør der tages hensyn til den sammenlignelige rate, som faktisk anvendes af etablerede og repræsentative rederier, der opererer inden — eller uden for konferencer eller i andre tilfælde til en rate beregnet på grundlag af omkostninger af sammenlignelige rederier, plus en rimelig fortjenstmargen;

det synes hensigtsmæssigt at fastlægge de faktorer, som kan være relevante for konstatering af skade;

det er nødvendigt at fastsætte procedurerne for, hvorledes en person, der optræder på vegne af EF-skibsindustrien, som anser sig for skadet eller truet af illoyal priskonkurrence, kan indgive en klage; det synes formålstjenligt at gøre det klart, at proceduren, såfremt klagen trækkes tilbage, kan afsluttes, men ikke nødvendigvis behøver at blive det;

medlemsstaterne og Kommissionen bør samarbejde både med hensyn til oplysninger om forekomsten af illoyal priskonkurrence og deraf følgende skade og med hensyn til den efterfølgende undersøgelse af sagen på fællesskabsplan; der bør med henblik herpå finde konsultationer sted i et rådgivende udvalg;

de procedureregler, der skal følges under undersøgelsen, bør klart defineres, navnlig fællesskabsmyndighedernes og de berørte parter rettigheder og forpligtelser, samt de omstændigheder, under hvilke de berørte parter kan få adgang til oplysninger, og kan anmode om at blive underrettet om de væsentlige kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførslen af en udlignings-told;

med henblik på at modvirke illoyal priskonkurrence, men uden at forhindre, begrænse eller forvride priskonkurrencen på ikke-konferencelinjer, forudsat at de virker på et rimeligt og kommercielt grundlag, bør der skabes mulighed for, at udligningstold opkræves i særlige tilfælde, hvor det definitivt fastslås, at der foreligger illoyal priskonkurrence og skade;

det er væsentligt, at der fastlægges fælles regler for anvendelsen af udligningstold for at sikre nøjagtig og ensartet opkrævning af denne; på grund af denne tolds karakter kan disse regler afvige fra reglerne for opkrævning af normal importtold;

der bør fastsættes åbne og passende procedurer med henblik på en fornyet undersøgelse af de foranstaltninger, der er truffet, og med henblik på genoptagelse af en undersøgelse, når omstændighederne kræver det;

⁽¹⁾ EFT nr. C 255 af 15. 10. 1986, s. 169.

⁽²⁾ EFT nr. C 344 af 31. 12. 1985, s. 31.

⁽³⁾ EFT nr. L 258 af 21. 9. 1978, s. 35.

der bør fastlægges passende procedurer for behandling af anmodninger om tilbagebetaling af udligningsstold —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

I denne forordning fastlægges den procedure, der skal følges i tilfælde af, at visse tredjelandsrederier, som sejler i international fragtlinjefart, udøver illoyal priskonkurrence, der i alvorlig grad bryder fragtmønstret på en bestemt rute til, fra eller inden for Fællesskabet, og som forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for EF-rederier, som besjeler denne rute, og for Fællesskabets interesser.

Artikel 2

I tilfælde af illoyal priskonkurrence som beskrevet i artikel 1, der forvolder væsentlig skade, kan Fællesskabet som modforholdsregel pålægge en udligningsstold.

Trussel om væsentlig skade kan kun give anledning til en undersøgelse som omhandlet i artikel 4.

Artikel 3

I denne forordning forstås ved:

- a) »rederier fra tredjelande«: andre fragtlinjereaderier end dem, der er nævnt i litra d);
- b) »illoyal priskonkurrence«: det forhold, at der på en rute til, fra eller inden for Fællesskabet for visse udvalgte eller for alle varer til stadighed beregnes fragtrater, som er lavere end de normale fragtrater beregnet igennem en periode på mindst seks måneder, når sådanne lavere fragtrater er mulige, fordi det pågældende rederi har ikke-kommercielle fordele, som ydes af en stat, der ikke er medlem af Fællesskabet;
- c) »den normale fragtrate«: den rate, der fastsættes under hensyn til:
 - i) den sammenlignelige rate, der som led i normal skibsfartsvirksomhed faktisk beregnes for samme tjenesteydelse på samme eller på en tilsvarende rute af etablerede og repræsentative rederier, som ikke har de i litra b) nævnte fordele;
 - ii) eller eventuelt den beregnede rate, som er de omkostninger, rederier uden de i litra b) nævnte fordele har, plus en rimelig fortjenstmargen. Disse omkostninger beregnes på grundlag af alle omkostninger ved normal

skibsfartsvirksomhed, både faste og variable, plus et rimeligt beløb til dækning af generalomkostninger.

d) »EF-rederier«:

- alle fragtskibsselskaber, der er etableret i en af Fællesskabets medlemsstater i henhold til traktaten;
- statsborgere i medlemsstaterne, der er etableret uden for Fællesskabet, og fragtskibsselskaber, der er etableret uden for Fællesskabet, og som kontrolleres af statsborgere i en medlemsstat, dersom deres skibe er registreret i en medlemsstat i overensstemmelse med dennes lovgivning.

Artikel 4

Undersøgelse af skade

1. En undersøgelse af, om der foreligger skade, skal omfatte følgende faktorer:

- a) den fragtrate, der tilbydes af EF-rederiernes konkurrenter på den pågældende skibsroute, især for at fastslå, om der beregnes væsentligt lavere fragtrater end de normale fragtrater, som tilbydes af EF-rederierne, under hensyn til det serviceniveau, der tilbydes af alle de berørte rederier;
- b) følgerne af ovennævnte faktorer for EF-rederierne vurderet på baggrund af tendensen med hensyn til en række økonomiske indikatorer, såsom
 - afsejlinger,
 - kapacitetsudnyttelse,
 - afskibningsreservationer,
 - markedsandel,
 - fragtrater (dvs. nedsættelse i fragtraterne eller hindring af fragtstigninger, som normalt ville have fundet sted),
 - fortjeneste,
 - forrentning af kapital,
 - investering
 - beskæftigelse.

2. Hvis der hævdes at foreligge trussel om skade, kan Kommissionen også undersøge, om det klart kan forudses, at en bestemt situation må forventes at udvikle sig til en faktisk skade. Der kan i den forbindelse tillige tages hensyn til faktorer såsom

- a) tonnageforøgelsen på den skibsroute, hvor der er konkurrence med EF-rederier;
- b) den kapacitet i det pågældende tredjeland, der allerede eksisterer, eller som vil kunne udnyttes i den nærmeste

fremtid, samt sandsynligheden for, at den deraf følgende tonnageforøgelse vil gå til den skibsroute, hvortil der henvises i litra a).

3. Skade, der forvoldes af andre faktorer, som enten individuelt eller i forening også rammer EF-rederier, må ikke tilskrives illoyal priskonkurrence.

Artikel 5

Klage

1. Enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af skibsindustrien i Fællesskabet, der anser sig for skadet eller truet af illoyal priskonkurrence, kan indgive en skriftlig klage.

2. Klagen skal indeholde tilstrækkelige beviser for illoyal priskonkurrence og den deraf følgende skade.

3. Klagen skal indgives til Kommissionen eller til en medlemsstat, der videresender den til Kommissionen. Denne sender medlemsstaterne en genpart af enhver klage, som den modtager.

4. Klagen kan trækkes tilbage, hvorved proceduren kan afsluttes, medmindre en sådan afslutning ikke vil være i Fællesskabets interesse.

5. Bliver det efter konsultationer klart, at klagen ikke indeholder tilstrækkelige beviser til at begrunde iværksættelse af en undersøgelse, får klageren meddelelse herom.

6. Når en medlemsstat i tilfælde, hvor der ikke foreligger nogen klage, er i besiddelse af tilstrækkelige beviser både med hensyn til illoyal priskonkurrence og deraf følgende skade for EF-rederier, underretter den straks Kommissionen om disse beviser.

Artikel 6

Konsultationer

1. De i denne forordning omhandlede konsultationer finder sted i et rådgivende udvalg, sammensat af repræsentanter for samtlige medlemsstater og med en repræsentant for Kommissionen som formand.

Konsultationer indledes omgående på begæring af en medlemsstat eller på Kommissionens initiativ.

2. Udvalget indkaldes af formanden. Denne giver så hurtigt som muligt medlemsstaterne alle nødvendige oplysninger.

3. Konsultationerne kan om fornødent ske skriftligt; i så tilfælde underretter Kommissionen medlemsstaterne og fast-

sætter en frist, inden for hvilken de kan give deres mening til kende eller anmode om mundtlig konsultation.

4. Konsultationerne omfatter især

- a) den illoyale priskonkurrence og dennes omfang;
- b) den foreliggende skade og dennes omfang;
- c) årsagsforbindelsen mellem den illoyale priskonkurrence og skaden;
- d) de foranstaltninger, der under de givne omstændigheder er egnede til at forebygge eller afhjælpe den af den illoyale priskonkurrence forvoldte skade, samt muligheden for iværksættelse af disse foranstaltninger.

Artikel 7

Iværksættelse og videreførelse af undersøgelsen

1. Bliver det efter konsultationer klart, at der foreligger tilstrækkelige beviser til at begrunde iværksættelsen af en procedure, skal Kommissionen omgående

- a) give meddelelse om iværksættelsen af en procedure i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*; i denne meddelelse gives der oplysning om det pågældende rederi uden for EF og om dets hjemland, der gives et sammendrag af de modtagne oplysninger, og det fastsættes, at alle relevante oplysninger skal meddeles Kommissionen; denne fastsætter den frist, inden for hvilken de berørte parter kan give deres mening til kende skriftligt og kan anmode om at blive hørt mundtligt af Kommissionen i henhold til stk. 5;
 - b) underrette de rederier, afskibere og speditører, som Kommissionen ved er berørt heraf, samt klagerne;
 - c) indlede undersøgelsen på fællesskabsniveau i samarbejde med medlemsstaterne; en sådan undersøgelse omfatter både illoyal priskonkurrence og den deraf følgende skade og gennemføres i overensstemmelse med stk. 2 til 8; undersøgelsen vedrørende illoyal priskonkurrence omfatter normalt en periode på mindst seks måneder umiddelbart forud for iværksættelsen af proceduren.
2. a) I påkommende tilfælde søger Kommissionen at indhente alle de oplysninger, som den finder nødvendige, og forsøger at kontrollere rigtigheden af disse oplysninger hos rederier, agenter, afskibere, speditører, konferencer, sammenslutninger og organisationer, forudsat at de pågældende foretagender eller organisationer giver deres samtykke hertil.
- b) Hvor det viser sig nødvendigt, foretager Kommissionen efter konsultation undersøgelser i tredjelande, forudsat at de berørte virksomheder giver deres samtykke hertil, samt at regeringen i det pågældende

land er blevet officielt underrettet herom og ikke modsætter sig dette. Kommissionen bistås af embedsmænd fra de medlemsstater, der anmoder herom.

3. a) Kommissionen kan anmode medlemsstaterne om
 - at indsende oplysninger;
 - at foretage den nødvendige efterprøvning og kontrol, særlig hos afskibere, speditører, EF-rederier og deres agenter;
 - at foretage undersøgelser i tredjelande, forudsat at de berørte virksomheder giver deres samtykke hertil, samt at regeringen i det pågældende land er blevet officielt underrettet herom og ikke modsætter sig det.
 - b) Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme Kommissionens anmodninger. De meddeler denne de ønskede oplysninger samt alle resultater af efterprøvning, kontrol og undersøgelser, som er foretaget.
 - c) Er disse oplysninger af almen interesse eller fremsætter en medlemsstat ønske herom, videresender Kommissionen dem til medlemsstaterne, forudsat at de ikke er fortrolige, i modsat fald fremsendes et ikke-fortroligt sammendrag.
 - d) Kommissionens tjenestemænd kan på Kommissionens eller på en medlemsstats begæring bistå embedsmænd fra medlemsstaterne i varetagelsen af deres opgaver.
4. a) Klageren samt de afskibere og de rederier, der vides berørt, kan få kendskab til alle de oplysninger, som de parter, der er berørt af en undersøgelse, har stillet til rådighed for Kommissionen, undtagen interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Fællesskabet eller dets medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for varetagelsen af deres interesser og ikke er fortrolige i henhold til artikel 8, og forudsat at Kommissionen anvender dem i undersøgelsen. Med henblik herpå indgiver de pågældende en skriftlig anmodning til Kommissionen med angivelse af de oplysninger, der ønskes.
 - b) Rederier, der er omfattet af undersøgelsen, og klagerne kan anmode om at blive underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale pålæggelse af udligningstold.
 - c) i) Anmodninger om oplysninger i henhold til litra b)
 - indsendes skriftligt til Kommissionen,
 - skal indeholde en præcisering af de særlige punkter, om hvilke der søges oplysninger;
 - ii) Oplysningerne kan gives enten mundtligt eller skriftligt, afhængigt af hvad Kommissionen

skønner hensigtsmæssigt. De foregriber ikke senere afgørelser, som Rådet måtte træffe. Fortrolige oplysninger behandles i overensstemmelse med artikel 8;

- iii) Oplysningerne skal normalt gives senest 15 dage forud for Kommissionens forelæggelse af et forslag om foranstaltninger i henhold til artikel 11. Bemærkninger, der fremsættes, efter at oplysningerne er givet, tages kun i betragtning, såfremt de er modtaget inden for en periode, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være mindst 10 dage, idet der tages passende hensyn til, hvor meget sagen haster.

5. Kommissionen kan høre de berørte parter. Disse skal høres, når de inden for den frist, der er fastsat i den i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* offentliggjorte meddelelse, skriftligt anmoder om en sådan høring og i denne forbindelse godtgør, at de er en impliceret part, der kan forventes at blive berørt af resultatet af proceduren, samt at der er særlige grunde til, at de bør høres mundtligt.

6. Endvidere giver Kommissionen efter anmodning de direkte berørte parter lejlighed til at mødes, for at modstridende synspunkter og eventuelle modargumenter kan blive fremlagt. I den forbindelse tager Kommissionen hensyn til nødvendigheden af at bevare oplysningernes fortrolige karakter og til parternes ønsker med hensyn til mødets afholdelse. Ingen af parterne er forpligtet til at deltage i et møde, og deres udeblivelse skal ikke være til skade for deres sag.

7. a) Bestemmelserne i denne artikel udelukker ikke, at Rådet træffer foreløbige afgørelser eller omgående iværksætter foranstaltninger.

- b) Såfremt en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller på anden måde undlader at stille sådanne til rådighed inden for en rimelig frist eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan positive eller negative afgørelser træffes på grundlag af de tilgængelige oplysninger.

8. En procedure vedrørende illoyal priskonkurrence er ikke til hinder for fortoldningen af den vare, på hvilken de pågældende fragtrater finder anvendelse.

9. a) En undersøgelse indstilles enten ved, at den afsluttes, eller ved at der træffes foranstaltninger i henhold til artikel 11. Den indstilles normalt inden for en frist på et år efter procedurens iværksættelse.

- b) En procedure indstilles enten ved, at undersøgelsen afsluttes uden indførelse af told og uden accept af tilsagn eller ved ophør eller ophævelse af told eller ved udløb af tilsagn i henhold til artikel 14 eller 15.

Artikel 8

Fortrolighed

1. De i medfør af denne forordning modtagne oplysninger kan kun anvendes til det formål, til hvilket de er indhentet.

2. a) Hverken Rådet, Kommissionen, medlemsstaterne eller personer i disses tjeneste må videregive oplysninger, som de har modtaget i medfør af denne forordning, og som på anmodning af den part, der har givet oplysningerne, skal behandles som fortrolige, medmindre denne part har givet særlig tilladelse hertil.

b) Ved enhver anmodning om fortrolig behandling angives det, hvorfor oplysningerne er fortrolige, og der vedlægges et ikke-fortroligt sammendrag af sådanne oplysninger, eller en begrundelse for, at et sammendrag af oplysningerne ikke kan tilvejebringes.

3. I almindelighed betragtes oplysninger som fortrolige, når videregivelsen heraf vil kunne være til væsentlig skade for den, der har givet eller er kilde til sådanne oplysninger.

4. Viser det sig imidlertid, at en anmodning om fortrolig behandling ikke er berettiget, og at den, der giver oplysningerne, hverken er villig til at offentliggøre oplysningerne eller til at tillade, at de offentliggøres i store træk eller i forkortet form, kan disse oplysninger lades ude af betragtning.

Oplysningerne kan også lades ude af betragtning, såfremt en sådan anmodning er berettiget, og såfremt den, der giver oplysningerne, ikke er villig til at fremsende et ikke-fortroligt sammendrag, under forudsætning af at et sådant sammendrag af oplysningerne kan tilvejebringes.

5. Denne artikel udelukker ikke fællesskabsmyndighedernes videregivelse af generelle oplysninger og navnlig af begrundelsen for de i medfør af denne forordning truffne afgørelser eller videregivelse af de beviser, som fællesskabsmyndighederne støtter sig til i det omfang, det er nødvendigt, for at forklare disse begrundelser i retssager. Ved en sådan videregivelse tages der hensyn til de berørte parter berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke røbes.

Artikel 9

Afslutning af proceduren, når beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige

1. Viser det sig efter konsultationer, at beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige, og er der ikke i det i artikel 6, stk. 1, omhandlede rådgivende udvalg rejst nogen indvendinger, afsluttes proceduren. I alle andre tilfælde forelægger Kommissionen omgående Rådet en rapport om resultatet af

konsultationerne samt et forslag til procedurens afslutning. Proceduren skal forblive afsluttet, hvis Rådet ikke med kvalificeret flertal inden en måned har truffet en anden afgørelse.

2. Kommissionen underretter de parter, der vides berørt, og bekendtgør afslutningen af proceduren i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* med angivelse af de til grund liggende konklusioner samt et sammendrag af begrundelsen herfor.

Artikel 10

Tilsagn

1. Gives der i løbet af en undersøgelse tilsagn, som Kommissionen efter konsultationer kan godtage, kan undersøgelsen afsluttes, uden at der pålægges udligningstold.

Tilsagn kan ikke, undtagen under særlige omstændigheder, gives efter udløbet af den periode, i hvilken der kan fremsættes bemærkninger i henhold til artikel 7, stk. 4, litra c), nr. iii). Der træffes afgørelse om afslutning i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 9, stk. 1, og der gives oplysninger og offentliggøres meddelelse herom i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2.

2. De i stk. 1 omhandlede tilsagn er tilsagn, der indebærer, at rater revideres i et sådant omfang, at Kommissionen finder det godtgjort, at der ikke længere foreligger illoyal priskonkurrence, eller at de skadelige virkninger heraf er ophævet.

3. Kommissionen kan foreslå, at der gives tilsagn, men udebliver tilbud herom eller efterkommer en opfordring hertil ikke, skal dette ikke være til skade for sagens behandling. Fortsætter den illoyale priskonkurrence, kan dette tages som bevis for, at der er større risiko for skade.

4. Accepteres tilsagnene, fuldføres undersøgelsen vedrørende skaden alligevel, såfremt Kommissionen efter konsultationer træffer afgørelse herom, eller såfremt de pågældende EF-rederier anmoder herom. Konstaterer Kommissionen efter konsultationer i et sådant tilfælde, at der ikke foreligger skade, bortfalder tilsagnet uden videre. Hvor det hovedsagelig skyldes tilsagn, at der ikke er konstateret risiko for skade, kan Kommissionen kræve, at det pågældende tilsagn opretholdes.

5. Kommissionen kan kræve, at alle parter, hvis tilsagn er blevet godtaget, regelmæssigt afgiver oplysninger vedrørende opfyldelsen af sådanne tilsagn og tillader efterprøvelse af relevante oplysninger. Imødekommes sådanne krav ikke, anses det for misligholdelse af tilsagnet.

*Artikel 11***Udligningstold**

Fremgår det af en undersøgelse, at der foreligger illoyal priskonkurrence samt deraf følgende skade, og findes det af hensyn til Fællesskabets interesser påkrævet, at Fællesskabet griber ind, foreslår Kommissionen efter de i artikel 6 omhandlede konsultationer Rådet, at der pålægges udligningstold. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal inden for en frist på to måneder.

Artikel 12

Når Rådet træffer afgørelse om udligningstolden, skal det desuden tage behørigt hensyn til de pågældende medlemsstaters udenrigshandelspolitiske interesser såvel som til deres havnemæssige og søfartspolitiske interesser.

*Artikel 13***Generelle toldbestemmelser**

1. Udligningstold pålægges de berørte rederier fra tredjelande ved forordning.
2. Sådanne forordninger skal især indeholde oplysninger om størrelsen og arten af den pålagte told, den eller de transporterede vare(r), det pågældende tredjeland og rederiets navn samt begrundelserne for forordningen.
3. Tolden må ikke være højere end den forskel mellem den faktisk beregnede rate og den normale fragtrate, der er omhandlet i artikel 3, litra c). Den skal være lavere end denne forskel, såfremt en sådan lavere told er tilstrækkelig til at bringe skaden til ophør.
4. a) Told kan hverken pålægges eller forhøjes med tilbagevirkende kraft, men finder anvendelse på transport af varer, som efter en sådan toldafgifts ikrafttræden lastes eller losses i en EF-havn.
- b) Konstaterer Rådet imidlertid, at et tilsagn er blevet misligholdt eller trukket tilbage, kan udligningstold efter forslag fra Kommissionen pålægges transport af varer, der lastes eller losses i en EF-havn senest 90 dage inden datoen for pålæggelsen af denne told; i tilfælde af misligholdelse eller tilbagetrækning af et tilsagn gælder pålæggelse af en sådan told med tilbagevirkende kraft dog ikke for transport af varer, der lastes eller losses i en EF-havn inden misligholdelsen eller tilbagetrækningen. Denne told kan beregnes på grundlag af den situation, der forelå før tilsagnet blev accepteret.
5. Told opkræves af medlemsstaterne i den form og i overensstemmelse med den sats og de andre kriterier, der blev

fastsat, da tolden blev pålagt, uafhængigt af told, skat og andre afgifter, der normalt opkræves ved indførsel af de transporterede varer.

6. Tilladelse til at laste eller losse i en EF-havn kan gøres betinget af, at der stilles sikkerhed for et beløb svarende til den told.

*Artikel 14***Fornyet undersøgelse**

1. Forordninger om pålæggelse af udligningstold samt afgørelser om godtagelse af tilsagn tages om fornødent helt eller delvis op til fornyet undersøgelse. En sådan undersøgelse iværksættes enten på en medlemsstats anmodning eller på Kommissionens initiativ. En fornyet undersøgelse finder ligeledes sted, såfremt en af de berørte parter anmoder herom og fremlægger beviser for en ændring i omstændighederne, der er tilstrækkelig til at begrunde nødvendigheden af en sådan fornyet undersøgelse, dog under forudsætning af, at der er forløbet mindst et år, efter at undersøgelsen er indstillet. Sådanne anmodninger rettes til Kommissionen, som underretter medlemsstaterne herom.

2. Bliver det efter konsultationer klart, at en fornyet undersøgelse er påkrævet, genoptages undersøgelsen i overensstemmelse med artikel 7, såfremt omstændighederne kræver det. En sådan genoptagelse påvirker ikke i sig selv de gældende foranstaltninger.

3. Når det i henhold til den fornyede undersøgelse, som foretages med eller uden genoptagelse af den tidligere undersøgelse, findes påkrævet, ændres, tilbagekaldes eller ophæves foranstaltningerne af den fællesskabsinstitution, der er ansvarlig for deres indførelse.

Artikel 15

1. Udligningstold og tilsagn bortfalder efter en frist på fem år fra den dato, på hvilken den pågældende foranstaltning trådte i kraft eller senest blev ændret eller bekræftet, jf. dog stk. 2.

2. Kommissionen offentliggør normalt efter konsultationer og seks måneder inden udløbet af femårsperioden i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en meddelelse om det forestående ophør af den pågældende foranstaltning og underretter de EF-rederier, som vides berørt heraf. I denne meddelelse anføres en frist, inden for hvilken de berørte parter kan tilkendegive deres mening skriftligt og anmode om at blive hørt mundtligt af Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 5.

Såfremt en berørt part godtgør, at foranstaltningens ophør igen vil føre til skade eller risiko for skade, gennemfører Kommissionen en fornyet undersøgelse af foranstaltningen. Denne forbliver i kraft, indtil resultatet af den fornyede undersøgelse foreligger.

Såfremt udligningstold og tilsagn bortfalder i henhold til denne artikel, offentliggør Kommissionen en meddelelse herom i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 16

Tilbagebetaling

1. Kan det pågældende rederi godtgøre, at den opkrævede told overstiger forskellen mellem den rate, det beregner, og den normale fragtrate, der er omhandlet i artikel 3, litra c), tilbagebetales det overskydende beløb.

2. For at andrage om den i stk. 1 nævnte tilbagebetaling kan det pågældende rederi fra et tredjeland indgive en anmodning herom til Kommissionen. Anmodningen indgives via den medlemsstat, i hvis havn de transporterede varer blev lastet eller losset, og inden for en frist, på tre måneder fra den dato, på hvilken størrelsen af den udligningstold, der skal opkræves, blev behørigt fastsat af de kompetente myndigheder.

Den pågældende medlemsstat videresender hurtigst muligt anmodningen til Kommissionen med eller uden udtalelse om dens berettigelse.

Kommissionen underretter omgående de øvrige medlemsstater og udtaler sig om sagen. Såfremt medlemsstaterne tilslutter sig Kommissionens udtalelse eller ikke fremsætter indvendinger inden for en frist på en måned, kan Kommissionen træffe afgørelse i overensstemmelse med nævnte udtalelse. I alle andre tilfælde træffer Kommissionen efter konsultationer afgørelse om, hvorvidt og i hvilket omfang medlemsstaten skal efterkomme anmodningen.

Artikel 17

Afsluttende bestemmelse

Denne forordning udelukker ikke anvendelsen af særlige bestemmelser, som er fastsat i aftaler mellem Fællesskabet og tredjelande.

Artikel 18

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 1987.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1986.

På Rådets vegne

G. SHAW

Formand

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 4058/86

af 22. december 1986

om samordnede foranstaltninger til sikring af fri adgang til fragter i oceanfarter

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 84, stk. 2,

under henvisning til udkast til forordning fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Stadig flere lande beskytter deres handelsflåder ensidigt gennem lovgivning eller administrative foranstaltninger eller gennem bilaterale aftaler med andre lande;

visse lande har ved foranstaltninger, som de har truffet, eller praksis, som de har fastsat, til sidesat anvendelsen af princippet om fri og redelig konkurrence med en eller flere af Fællesskabets medlemsstater på søtransportområdet.

hvad linjefart angår, giver den FN-konvention om en kodeks for linjekonferencer, der trådte i kraft den 6. oktober 1983, visse rettigheder til rederier, som er medlemmer af en konference, der benytter en puljeordning;

tredjelande, der er kontraherende parter i, eller som har undertegnet konventionen, fortolker i stigende omfang dens bestemmelser på en sådan måde, at der i praksis sker en udvidelse af de rettigheder, disse landes rederier, både inden for linjefart og trampfart, har i henhold til konventionen, til skade for Fællesskabets rederier eller for andre OECD-landes rederier, hvad enten disse er medlemmer af en konference eller ej;

der er øget tendens til, at tredjelande begrænser adgangen til bulkfragter, hvilket er en alvorlig trussel mod de frie konkurrencevilkår, der er fremherskende inden for fragt af denne type; medlemsstaterne bekræfter, at de går ind for fri konkurrence, som er et af de væsentligste karakteristika for bulktransport af såvel tørlast som flydende last, og de er overbevist om, at indførelse af lastfordeling i denne trafik vil få alvorlige følger for alle landes handelsinteresser, idet det vil forøge transportomkostningerne i betydelig grad;

begrænsningerne i adgangen til bulkfragter vil være til skade for medlemsstaternes handelsflåder samt føre til en mærkbar forøgelse af transportomkostningerne for sådanne fragter og herigennem få alvorlige følger for Fællesskabets handelsinteresser;

Fællesskabet bør sættes i stand til at iværksætte samordnede foranstaltninger fra medlemsstaternes side, dersom konkurrencevilkårene for disses handelsflåder eller deres handelsinteresser påvirkes i negativ retning af, at fragter forbeholdes rederier fra tredjelande, eller dersom dette kræves i henhold til en international aftale;

i henhold til Rådets beslutning 77/587/EØF ⁽³⁾ skal der bl.a. indføres en konsultationsprocedure vedrørende de forskellige aspekter af den stedfundne udvikling i forbindelserne mellem medlemsstater og tredjelande på søtransportområdet;

i henhold til Rådets beslutning 83/573/EØF ⁽⁴⁾ skal medlemsstaterne bl.a. bestræbe sig på at nå til enighed om de modforanstaltninger, som de måtte træffe over for tredjelande, og Rådet kan beslutte, at medlemsstaterne i fællesskab anvender passende modforanstaltninger, som er led i deres nationale lovgivning;

det er nødvendigt at udbygge og forbedre de mekanismer, der er etableret gennem disse beslutninger, så medlemsstaterne under særlige omstændigheder kan iværksætte samordnede foranstaltninger på anmodning af en eller flere medlemsstater eller i medfør af en international aftale —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Den i denne forordning foreskrevne procedure skal anvendes, når foranstaltninger truffet af et tredjeland eller dets repræsentanter indskrænker eller truer med at indskrænke den frie adgang for medlemsstaternes rederier eller for fartøjer, som er registreret i en medlemsstat i overensstemmelse med dens lovgivning, til

- linjefragter for så vidt angår fragter, der er omfattet af kodeksen, medmindre disse foranstaltninger træffes i overensstemmelse med De forenede Nationers konvention om en kodeks for linjekonferencer;
- linjefragter for så vidt angår fragter, der ikke er omfattet af kodeksen;
- bulkfragter og anden godsbefordring med trampfragter;

⁽¹⁾ EFT nr. C 255 af 15. 10. 1986, s. 169.

⁽²⁾ EFT nr. C 344 af 31. 12. 1985, s. 31.

⁽³⁾ EFT nr. L 239 af 17. 9. 1977, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 332 af 28. 11. 1983, s. 37.

- passagerbefordring;
- transport af personer eller varer eller mellem offshore-anlæg.

Denne procedure berører ikke Fællesskabets og dets medlemsstaters folkeretlige forpligtelser.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved

- »home-trader«: et rederi fra et tredjeland, der udfører søtransport mellem hjemlandet og en eller flere medlemsstater;
- »cross-trader«: et rederi fra et tredjeland, der udfører søtransport mellem et andet tredjeland og en eller flere medlemsstater.

Artikel 3

Samordnede foranstaltninger kan iværksættes efter anmodning fra en medlemsstat.

Anmodning herom skal rettes til Kommissionen, der inden fire uger fremsætter relevante henstillinger eller forslag for Rådet.

Rådet, der træffer afgørelse på grundlag af afstemningsreglerne i artikel 84, stk. 2, i traktaten, kan træffe beslutning om samordnede foranstaltninger som omhandlet i artikel 4.

Når Rådet træffer afgørelse om samordnede foranstaltninger, tager det behørigt hensyn til de berørte medlemsstaters udenrigshandelspolitiske interesser, deres havnemæssige interesser samt deres søfartspolitiske interesser.

Artikel 4

1. De samordnede foranstaltninger kan bestå i
 - a) diplomatiske henvendelser til de pågældende tredjelande, især når de af dem trufne foranstaltninger vil kunne indskrænke fartadgangen;
 - b) modforanstaltninger, der er rettet mod et eller flere rederier i de pågældende tredjelande eller mod et eller flere rederier i andre lande, som er omfattet af de foranstaltninger, de pågældende lande har truffet, hvad enten disse opererer som home-traders eller cross-traders i fællesskabsfarterne.

Disse modforanstaltninger, der kan sættes ind hver for sig eller kombineret, kan bestå i

- i) indførelse af pligt til at indhente tilladelse til at laste, transportere eller losse fragter; der kan fastsættes betingelser for eller forpligtelser i forbindelse med sådanne tilladelser;

- ii) indførelse af kvoter;
- iii) indførelse af afgifter.

2. Der skal foretages diplomatiske henvendelser, før der træffes modforanstaltninger.

Sådanne modforanstaltninger må ikke berøre de forpligtelser, der i henhold til folkeretten påhviler Det europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, de skal tage alle berørte interesser i betragtning, og de må hverken direkte eller indirekte bevirke fordrejninger i samhandelen inden for Fællesskabet.

Artikel 5

1. Når Rådet træffer beslutning om iværksættelse af en eller flere af de i artikel 4, stk. 1, litra b), omhandlede modforanstaltninger, skal det efter omstændighederne angive

- a) de forhold, der har ført til, at der skal træffes modforanstaltninger;
- b) den fart eller de havne, modforanstaltningerne skal gælde for;
- c) det tredjelandssflag eller -rederi, hvis fragtpreferencer indskrænker den frie fartadgang i det pågældende søtransportområde;
- d) det maksimale omfang (procentdel, vægt i tons, antal containere) eller den maksimale værdi af den fragt, der må lastes eller losses i medlemsstaternes havne;
- e) det højeste antal sejladser til og fra medlemsstaternes havne;
- f) beløbet eller procentsatsen og beregningsgrundlaget for de afgifter, der skal opkræves, samt disses opkrævningsform;
- g) modforanstaltningernes varighed.

2. Er der i en medlemsstats nationale lovgivning ikke hjemmel til at træffe de i stk. 1 nævnte modforanstaltninger, kan den pågældende medlemsstat indføre modforanstaltningerne i overensstemmelse med Rådets beslutning som omhandlet i artikel 3, stk. 3, med hjemmel i denne forordning.

Artikel 6

1. Har Rådet ikke inden 2 måneder vedtaget forslaget om samordnede foranstaltninger, kan medlemsstaterne, ensidigt eller i forening, indføre nationale foranstaltninger, dersom situationen gør det nødvendigt.

2. I nødstilfælde kan medlemsstaterne dog som en midlertidig forholdsregel ensidigt eller i forening træffe de nødvendige nationale foranstaltninger også inden for den i stk. 1, nævnte frist på 2 måneder.

3. Nationale foranstaltninger, der træffes i medfør af denne artikel, skal straks meddeles Kommissionen og de øvrige medlemsstater.

Artikel 7

I den periode, hvor modforanstaltningerne anvendes, skal medlemsstaterne og Kommissionen i overensstemmelse med den i beslutning 77/587/EØF foreskrevne procedure konsultere hinanden hver tredje måned eller hyppigere, dersom der er behov herfor, med henblik på at drøfte virkningerne af de indførte modforanstaltninger.

Artikel 8

Den i denne forordning foreskrevne procedure kan anvendes, når foranstaltninger truffet af et tredjeland eller en repræsentant for dette indskrænker eller vil kunne indskrænke

adgangen for rederier i et andet OECD-land, når det gensidigt er aftalt mellem dette land og Fællesskabet at anvende samordnede modforanstaltninger i tilfælde af indskrænkning af adgangen til fragter.

Et sådant land kan anmode om, at der træffes samordnede foranstaltninger, og deltage i sådanne samordnede foranstaltninger i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 9

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 1987.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1986.

På Rådets vegne

G. SHAW

Formand

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 4059/86

af 22. december 1986

om ydelse af finansiel støtte til gennemførelse af transportinfrastrukturprojekter

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

På mødet den 11. november 1986 vedtog Rådet en række konklusioner om målsætningerne og kriterierne for et program på mellemlang sigt;

de bevillinger til transportinfrastrukturstøtte, der er opført på budgettet for 1985, bør anvendes i overensstemmelse med disse målsætninger og kriterier;

der bør fastsættes lofter for Fællesskabets finansielle støtte til projekterne under 1985-programmet;

der bør fastsættes gennemførelsesbestemmelser for denne forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Inden for rammerne af uudnyttede bevillinger på 1985-budgettet, og på de betingelser, der er foreskrevet i artikel 2 og 3, yder Fællesskabet finansiel støtte til gennemførelsen af transportinfrastrukturprojekter, der svarer til de i bilaget anførte målsætninger og kriterier.

2. De i stk. 1 omhandlede projekter er opregnet nedenfor:

Transitforbindelser:

- Brenner-Bolzano — udbedring af jernbanelinjen (Italien);
- Tilkørselsveje til Mont Blanc — anlæg af Chavants-tunnelen (Frankrig);

⁽¹⁾ Udtalelse afgivet den 12. december 1986 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 16. december 1986 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

- Aachen-Köln-motorvejen — forøgelse af kapaciteten i Köln-området (Forbundsrepublikken Tyskland);
- A 120-vejen i retning mod havnene på østkysten — anlæg af en ringvej ved Braintree (Det forenede Kongerige);
- Toulouse-Barcelona-vejen — udbedring på strækningen Pensaguel-Le Vernet (Frankrig);
- Bayonne-Hendaye-jernbanelinjen — forøgelse af kapaciteten og sikkerheden (Frankrig).

Arbejder i støttetrafikkorridorer:

- Mellem Nederlandene og Belgien — færdiggørelse af Bergen-op-Zoom-Antwerpen-motorvejen (Nederlandene og Belgien);
- Tilkørselsvejene til kanalhavnene og til den planlagte kanaltunnel — færdiggørelse af M 20-motorvejen mellem Ashford og Maidstone (Det forenede Kongerige);
- Transitforbindelsen over Sjælland mod Sverige — elektrificering og udbygning af jernbanelinjen Ringsted-Rungsted (Danmark).

Arbejder, der har til formål at sikre en bedre integration af områder, der geografisk er beliggende i Fællesskabets yderregioner:

- På hovedvejen mellem Peleponnes og den jugoslaviske grænse:
 - Inofita-Skhimatari (Grækenland),
 - Ritsona-Thivai (Grækenland),
 - Solomos-Nemea (Grækenland);
- På hovedjernbanelinjen Athen-Thessaloniki-Idomeni (grænsen):
 - Sfingas-Aliartos (Grækenland),
 - Tithoria-Domokos-Larisa (Grækenland),
 - Thessaloniki-Idomeni (Grækenland);
- den nord-sydgående hovedvej i Irland:
 - Ringvejen ved Dunleer (Irland);
- På hovedtransitforbindelsen på Den iberiske Halvø:
 - Irun-Portugal, vej N 620 (E 82) — Ringvejen ved Tordesillas (Spanien),
 - Porto-den spanske grænse, vej IP 4 (E 801) — Paredes-Peñafiel (Portugal),

Andre projekter:

- Oostende havn — arbejder i forbindelse med anlæg af en ny tilkørselsrampe for køretøjer (Belgien);

— Forbindelsen over Brenner mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Italien via Østrig — forberedende undersøgelser og arbejder i forbindelse med projektet vedrørende udbygning af vejen (Italien).

Artikel 2

1. Den finansielle fællesskabsstøtte, der ydes i henhold til denne forordning til de projekter, der er udvalgt i overensstemmelse hermed, må ikke overstige 25 % af de samlede omkostninger ved hvert projekt eller den bestemte fase af projektet, som støtten ydes til. Den kan øges til højst 50 % i tilfælde af forberedende undersøgelser forud for anlægsarbejderne.

2. Det samlede bidrag for Fællesskabets forskellige finansieringsinstrumenter må i intet tilfælde overstige 50 % af et givet projekts samlede omkostninger.

3. Med henblik på at fremme iværksættelsen af projektet kan der ydes et forskud, som ikke må overstige 40 % af Fællesskabets bidrag.

4. Med henblik på ydelsen af den i artikel 1 omhandlede finansielle fællesskabsstøtte træffer Kommissionen de nødvendige foranstaltninger for gennemførelsen af denne forordning i forståelse med de berørte medlemsstater og under hensyn til de beløb, der anses for nødvendige.

Artikel 3

1. Hvis et projekt, hvortil der er ydet finansiell støtte, ikke gennemføres som planlagt, eller hvis de fastsatte betingelser ikke opfyldes, kan den finansielle støtte nedsættes eller bortfalde ved en beslutning truffet af Kommissionen.

Beløb, der måtte være uberettiget udbetalt, tilbagebetales til Fællesskabet af den pågældende støttemodtager inden tolv måneder fra datoen for meddelelse af en sådan beslutning.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1986.

2. Med forbehold af den kontrol, der foretages af medlemsstaterne i henhold til nationale love og administrative bestemmelser, og med forbehold af traktatens artikel 206a og af enhver kontrol, der iværksættes i medfør af traktatens artikel 209, litra c), gennemføres efterprøvning på stedet eller rundspørger vedrørende projekter, hvortil der ydes finansiell støtte, af den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder og af Kommissionens ansatte eller andre personer bemyndiget hertil af denne. Kommissionen fastsætter frister for gennemførelsen af sådanne efterprøvnings og giver på forhånd medlemsstaten meddelelse herom for at sikre dennes nødvendige assistance.

3. Formålet med efterprøvning på stedet eller rundspørger vedrørende foranstaltninger, hvortil der ydes finansiell støtte, er at konstatere:

- om der er overensstemmelse mellem administrativ praksis og fællesskabsbestemmelserne;
- om der foreligger dokumentation, og om denne svarer til de projekter, hvortil der ydes finansiell støtte;
- under hvilke vilkår foranstaltningerne gennemføres og kontrolleres;
- om der er overensstemmelse mellem gennemførelsen af projekterne og betingelserne for ydelse af finansiell støtte.

4. Kommissionen kan suspendere udbetalingen af den finansielle støtte til en foranstaltning, såfremt der ved kontrol konstateres enten uregelmæssigheder eller en væsentlig ændring i foranstaltningens art eller i vilkårene for dens gennemførelse, som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

På Rådets vegne

G. SHAW

Formand,

BILAG

MÅLSÆTNINGER OG KRITERIER FOR EN EF-INFRASTRUKTURPOLITIK INDEN FOR RAMMERNE AF ET PROGRAM PÅ MELLEMLANG SIGT

I. MÅLSÆTNINGER

Infrastrukturprojekter af interesse for Fællesskabet bør samordnes og fremmes med henblik på at skabe et moderne og effektivt transportnet i Fællesskabet, udformet i overensstemmelse med de reelle europæiske transportbehov på de væsentligste forbindelser inden for Fællesskabet. Infrastrukturpolitikken bør indgå i den fælles transportpolitik og de fælles bestræbelser på at styrke den økonomiske og sociale samhørighed i Fællesskabet.

Uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt denne politik skal omfatte havne og lufthavne, bør Fællesskabets virksomhed tage sigte på:

- at fjerne flaskehalse;
- at integrere de zoner, der geografisk er omsluttet af andre lande eller placeret perifert i Fællesskabet;
- at nedsætte de med transittrafik forbundne omkostninger i samarbejde med eventuelt berørte tredjelande;
- at forbedre forbindelserne mellem landtransport og søtransport;
- at etablere forbindelser med højt serviceniveau mellem de største byområder, bl.a. jernbaneforbindelser, hvor der køres med høj hastighed.

II. KRITERIER

Vurderingen af transportinfrastrukturprogrammerne med henblik på ydelse af fællesskabsstøtte, bør finde sted ud fra følgende kriterier:

- a) projektets betydning for Fællesskabet vurderet i forhold til dets bidrag til muliggørelse af de i afsnit I anførte generelle og operationelle målsætninger. De faktorer, der skal tages hensyn til, er blandt andet følgende:
 - omfanget af den aktuelle eller potentielle internationale fællesskabstrafik,
 - omfanget af vareudvekslingen mellem Fællesskabet og tredjelande på den forbindelse, der berøres af projektet,
 - projektets bidrag til etablering af et homogent og afbalanceret net inden for Fællesskabet, der er tilpasset de nuværende og fremtidige transportbehov,
- b) projektets socio-økonomiske rentabilitet;
- c) projektets sammenhæng med andre fællesskabsaktioner vedrørende den fælles transportpolitik eller andre EF-politikker og med andre nationale aktioner, der er prioriterede i de nationale transportinfrastrukturplaner og -programmer.